

Jak čarodějové a šamani. Profesor o těch, co věří Fialově vládě

- CZ24 News | 31. října 2022

ČESKO: V české společnosti existuje část, která bezmezně věří médiím, politikům a byrokratům, kteří podporují Fialovu vládu, uvádí filozof, profesor Ivo Budil. „Tito lidé věří, že budou-li opakovat určitou mantru, jakkoliv je v rozporu s realitou a zdravým rozumem, nemohou věci dopadnout špatně. Ubezpečili je přece o tom šamani či čarodějové, v našem případě vysocí bruselští byrokraté, experti, aktivisté a mainstreamová média,“ řekl Budil ParlamentnímListům.

Pane profesore, v hnutí, které protestuje proti vládě, došlo k rozkolu. Jedna frakce soudí, že je třeba pracovat s odborníky, druhá frakce artikuluje vlastní požadavky. Jak to celé vnímáte?

Lidové opoziční hnutí se teprve postupně formuje, a trpí proto dětskými nemocemi. Je složeno z lidí různého politického a ideologického zaměření, odlišného světonázoru či rozdílných zájmů a intelektuálního rozhledu. Nelze také vyloučit, že je částečně ovlivňováno státními bezpečnostními složkami, které se jej snaží zevnitř rozložit nebo diskreditovat. Nacházíme se v historicky jedinečné situaci a je obtížné na ni nalézt účinnou politickou odpověď opírající se o většinovou národní vůli. Na rozdíl od listopadu 1989 není dnešní protirežimní opozice řízena a podporována ze zahraničí, a to navzdory oficiální rétorice o „proruských silách“ či obecnému používání rasistického výrazu „ruští švábové“.

V roce 1989 se zde nalézal idealizovaný Západ jako civilizační vzor, do něhož bylo pokládáno za žádoucí se začlenit. I nyní se rodí nová světová geopolitická konstelace, nicméně mainstreamová média a vládní kruhy její existenci buď zatajují, nebo celý proces demonizují. V dějinách je klíčové načasování. Je důležité, až situace během několika měsíců nazraje, aby byla sjednocená opozice navzdory současným rozmíškám připravena k účinnému mocenskému vystoupení.

Fialova vláda tituluje organizátory demonstrací jako „antisystémové“. Co je vlastně v pojetí současné vládnoucí moci onen „systém“?

Francouzský ekonom Thomas Piketty ukázal, že Česká republika se v rámci současného nastavení mezinárodního hospodářského systému nalézá v postavení země, jejíž hmotné a tvůrčí síly jsou vysávány a odváděny do zahraničí. Tato koloniální podřízenost má další důsledky spočívající v omezení národní svrchovanosti, úpadku školství a vzdělanosti, zaměření průmyslové výroby na produkty s nižší přidanou hodnotou a omezení politického života na pouhé vykonávání zahraničních příkazů, které jsou často v rozporu s národními zájmy. V současné době jsme se navíc v souladu s politikou Evropské unie dostali do vleku zcela iracionální a aktivistické ideologické agendy typu Green Dealu, jež ústí do zničení zbytku naší průmyslové tradice a intelektuálních a morálních sil a následně do zaostalosti a chudoby.

Toto je systém, za jehož udržení bojuje vláda Petra Fialy a kvůli kterému se tak arogantně a přezíravě vyjadřuje o významné části české veřejnosti? Kvůli němuž omezuje svobodu slova, potírá odlišné názory a zamožuje veřejný a mediální prostor rasistickými, xenofobními a šovinistickými výroky? Jestliže ano, pak je logickou odpovědí každého patriota či alespoň jedince vybaveného pudem sebezáchovy prohlásit se za „antisystémového“.

Kandidoval jste za sjednocené uskupení SPD, Trikolory a dalších subjektů. Kde vidíte možnost skutečné národně-konzervativní síly v naší zemi?

Především se musíme domluvit, co vlastně národním konzervatismem míníme. České prostředí tradičně tíhlo k určitému progresivismu, což bylo v pořádku, dokud byl progresivismus spojen s civilizačním pokrokem a modernizací. Tento model se ale zjevně vyčerpal. Národní konzervatismus hledá svébytnou cestu, jak dlouhodobě posílit národní soudržnost a výkonnost. Nepotřebuje žádnou složitou ideologii či doktrínu, ale pouze účinné a důvěryhodné pojmosloví. Vychází z pozitivního pocitu občanského a lidového patriotismu, pro který George Orwell razil obtížně přeložitelný pojem „common decency“. Vlastenectví by mělo být založeno na souhře racionalismu, disciplíny a uspokojivého estetismu. To znamená, že patriot si přeje, aby v národním společenství vládl zdravý rozum, kázeň, důvěra, sociální solidarita a aby domácí krajina, vzhled lidských sídel, životní styl obyvatel a hmotná kultura působily na pohled příjemně a esteticky působivě jako opravdový domov. Politická strana, které se podaří vtělit tuto aspiraci do věcného a realizovatelného politického programu, bude stát u počátku národní obrody.

Vláda nás ujišťuje, že plynové zásobníky jsou plné. Cítíte důvěru v toto ujištění? Do jaké míry vlastně funguje cosi jako společenský konsenzus?

Bylo by velmi naivní podobným ujišťováním ze strany vlády důvěřovat. Svými urážkami části populace, která veřejně vyjádřila obavu o budoucnost své země, asociálností a až překvapivým primitivismem, jenž zaznívá ve výrocích jejích vrcholných představitelů, ztratila jakýkoliv kredit. Není to vláda, ale přírodní pohroma. V České republice v současné chvíli neexistuje společenský konsenzus, ale pouhý konformismus. To znamená, že část obyvatelstva, především z řad vyšších a středních vrstev, se myšlenkově přimkla k oficiální vládní a mediální rétorice, v níž vidí záštitu svého společenského statusu a zbytků blahobytu. Je to v zásadě útěk před skutečností, akt nepřiznaného zoufalství a obdoba magických rituálů přírodních národů, například kultu cargo v Tichomoří. Tito lidé věří, že budou-li opakovat určitou mantru, jakkoliv je v rozporu s realitou a zdravým rozumem, nemohou věci dopadnout špatně. Ubezpečili je přece o tom šamani či čarodějové, v našem případě vysocí bruselští byrokraté, experti, aktivisté a mainstreamová média.

Co se podle vás stalo s Evropou v měsících od února? Do jaké míry se podle vás změnilo společenské klima? A můžete porovnat tzv. staré země EU a ty nové, k nimž patříme i my?

Po dlouhé roky varovaly osobnosti jako zesnulý George Kennan, Henry Kissinger, John Mearsheimer nebo Jeffrey Sachs před politikou liberálního imperialismu, která se prosadila ve Spojených státech amerických po skončení studené války. V praxi to znamenalo, že Spojené státy americké a jejich satelity pokládaly za legitimní použít násilí při změně režimu v zemích, které podle jejich mínění nesplňovaly kritéria takzvané liberální demokracie. Výsledkem byly zbídačené oblasti bez budoucnosti a sta tisíce mrtvých. Válka na Ukrajině je důsledkem a pravděpodobně konečným milníkem tohoto aktivistického přístupu k zahraniční politice. Politická elita zemí NATO do zmíněného konfliktu investovala nesmírné hmotné a morální zdroje, vsadila na něj politickou důvěryhodnost a vážně kvůli němu ohrozila hospodářství a prosperitu svých vlastních zemí. Nešlo pochopitelně o výraz nezištného idealismu. Vytěžení přírodního bohatství Ukrajiny a v případě změny režimu i Ruska by přineslo obrovské zisky. Nyní se zdá, že vývoj na bojišti směřuje k úspěchu jednotek Ruské federace. Co učiní po takovém katastrofálním selhání evropské politické elity? Myslím, že budou muset jít.

Zjednodušeně řečeno? Co vlastně lze dělat? „Co dělat?“ - ptáme-li se s Leninem?

Zrodil se multipolární svět. V následujícím desetiletí dojde k zásadní reorganizaci světových hospodářských a politických institucí tak, aby odrážely nový řád. Skupina zemí BRICS posílená o

nové státy zastíní země sdružené v rámci G7. Šanghajska organizace pro spolupráci se stane nejmočnějším hospodářským sdružením. Svět bude politicky více pluralitní, pragmatický a zaměřený na výstavbu infrastruktury, industrializaci a modernizaci zemí jižní Asie, Latinské Ameriky a subsaharské Afriky. Americká intervencionistická politika stejně jako západní politický aktivismus a progresivismus ztratí dech a vyjdou definitivně z módy. Nejsem si jist další budoucností NATO a Evropské unie. Je proto možné, že se naše země ocitne opět na podobném historickém rozcestí jako roku 1918, kdy se zhroutily dosavadní geopolitické jistoty. Nebál bych se toho. Tomáš Garrigue Masaryk vydal na úsvitu československého státu knihu Světová revoluce, v níž vyložil první světovou válku jako osudový střet mezi demokratickým Západem a autokratickými a teokratickými centrálními mocnostmi. Tomáš Garrigue Masaryk se mýlil. Světová revoluce ustavující nové světové uspořádání probíhá až nyní. A naše země má stále potenciál na to, aby v něm našla důstojné postavení jako svobodná, svrchovaná a prosperující společnost.

[ZDROJ](#)